

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Roman Novotný**, IČO: 62784773
sídlem Dolní Podluží 341, 407 55 Dolní Podluží
zastoupený Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem
sídlem V Podhoří 249/28, 170 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č. j. 36211/22/5200-10423-711333,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2024, č. j. 15 Af 12/2022-102, právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2022, č. j. 36211/22/5200-10423-711333, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 3. 2022, č. j. 432544/22/2513-50523-505434, kterým bylo na základě zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“) a dle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), částečně vyhověno odvolání žalobce proti platebnímu výměru správce daně ze dne 12. 11. 2021, č. j. 2260085/21/2513-50523-505434, na daň silniční za rok (zdaňovací období) 2020 tak, že byla vyměřena silniční daň ve výši 25 119 Kč (původně vyměřená ve výši 27 030 Kč). Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně zopakoval dosavadní průběh řízení, přičemž upozornil zejména na skutečnost, že dne 25. 5. 2010 uzavřel kupní smlouvu s B. Š., jejímž předmětem byl prodej motorového vozidla tovární značky LIAZ 110.054, rok výroby 1988, registrační značky X. Nový vlastník motorového vozidla se přitom v odstavci 4. předmětné kupní smlouvy zavázal k podání žádosti o zápis změny vlastníka motorového vozidla na svou osobu do tří dnů od podpisu, k čemuž byl také žalobcem zmocněn. Žalobce též zmínil, že v návaznosti na prodej daného motorového vozidla odvedl daň z přidané hodnoty a příjem z prodeje motorového vozidla zahrnul do přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010. Prodej motorového vozidla vyplývá rovněž z majetkové evidence žalobce (tj. z karty dlouhodobého majetku, protokolu o zařazení dlouhodobého majetku do užívání ze dne 6. 1. 2007 a protokolu o vyřazení dlouhodobého majetku z užívání ze dne 25. 5. 2010). Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že nový vlastník nedostal závazku podat žádost o zápis změny vlastníka motorového vozidla, podal tuto žádost sám žalobce. Řízení o žádosti žalobce bylo nicméně Městským úřadem Varnsdorf zastaveno, a to z důvodu neodstranění vad žádosti (tj. z důvodu neposkytnutí součinnosti novým vlastníkem a nedoložení technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla, protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla a zelené karty – tedy dokladů, které jsou ve výlučné dispozici nového vlastníka). Žalobce tak dle jeho názoru v předmětném zdaňovacím období již nebyl vlastníkem odkazovaného motorového vozidla, a proto ho ve vztahu k tomuto vozidlu nemohla stíhat ani žádná daňová povinnost. Ačkoliv tedy mezi žalobcem a žalovaným nebylo sporné, že v dotčeném zdaňovacím období žalobce již nebyl vlastníkem motorového vozidla, jako sporná zůstala otázka, zda lze žalobce za toto období ve vztahu k motorovému vozidlu považovat za poplatníka daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční.
3. Dále žalobce poukázal na dikci § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2013, s tím, že odkazovaná právní úprava pro určení toho, kdo je poplatníkem předmětné daňové povinnosti, vyžadovala, aby daná osoba byla nejen zapsána v technickém průkazu, ale byla současně i provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel. Protože zákon o dani silniční pro účely tohoto zákona pojem provozovatel vozidla výslovně nedefinuje, je třeba za účelem naplnění druhé z uvedených podmínek nalézt definici tohoto pojmu v jiném právním předpisu, a to v zákoně č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a v zákoně č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“). K tomu žalobce konkrétně poukázal na § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2014, a § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014. Podle žalobce tak byl dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2014 s ohledem na faktický stav provozovatelem motorového vozidla a poplatníkem daně silniční k okamžiku převodu vlastnictví (tj. nabytím účinnosti kupní smlouvy) již nový vlastník a nikoliv žalobce, a to bez ohledu na údaje zapsané v registru silničních vozidel. Teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel vozidla primárně založena na evidenčním principu, jde-li o vozidla, která evidenci podléhají. V této souvislosti pak žalobce též zmínil, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké znění odkazovaných ustanovení zákona o silničním provozu či zákona č. 56/2001 Sb. žalovaný na případ žalobce aplikoval (popř. na základě jakých přechodných ustanovení).

4. Žalobce tak zdůraznil, že před datem 1. 1. 2015 byl obsah pojmu provozovatel vozidla dle žalobce založen na faktickém soukromoprávním stavu, nikoliv na veřejnoprávním evidenčním principu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti. Žalobce je tak nadále v rozporu s faktickým stavem veden v registru silničních vozidel jako provozovatel motorového vozidla pouze v důsledku nečinnosti nového vlastníka, přičemž nemůže tento nesprávný stav zápisu v registru sám z pozice původního vlastníka změnit. Takový stav zápisu v registru nicméně neodpovídá faktickému stavu, a proto jej nelze klást k tíži žalobce.
5. Výkladem žalovaného ve věci by tedy žalobci v důsledku změny právní úpravy vznikla daňová povinnost, která mu v průběhu roku 2010 zanikla, a to k majetku, se kterým od téhož okamžiku již nedisponuje, a navíc ani nemá možnost údaje zapsané v registru v rozporu se skutečným stavem jakkoli změnit. Postoj žalovaného je tak dle názoru žalobce nesprávný a nezákonný, jestliže má tento výklad za následek popsanou retroaktivitu právní úpravy účinné od 1. 1. 2015 na právní poměry žalobce. Závěr žalovaného, dle kterého byl žalobce ve vztahu k motorovému vozidlu poplatníkem daně silniční za předmětné zdaňovací období bez ohledu k tomu, zda byl v této době vlastníkem motorového vozidla, je tudíž nutné odmítnout jako nezákonný z důvodu, že je takové hodnocení důsledkem výkladu založeném na přepjatém formalismu.
6. Následně žalobce upozornil, že neprovedením výsledku B. Š. mu bylo zamezeno se plnohodnotně bránit. Navržený svědek totiž mohl mj. osvětlit, za jakým účelem předmětné motorové vozidlo koupil (popř. komu jej dále prodal) a zda toto motorové vozidlo zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období. K tomu žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, ve kterém bylo vyhověno kasační stížnosti poplatníka daně silniční, který v rámci předcházejícího daňového řízení prokázal, že předmět daně zanikl a v dotčených zdaňovacích obdobích již neexistoval – tj. prokázal faktický stav, který byl v rozporu se zápisem v registru. Daňové orgány tak dospěly k závěru o naplnění podmínek § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, ačkoliv okolnosti, za kterých došlo k prodeji motorového vozidla vyplývající ze spisu vzbuzují důvodné pochybnosti, zda motorové vozidlo před předmětným zdaňovacím obdobím nezaniklo.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K tomu zrekapituloval dosavadní průběh řízení, jakož i argumentaci žalobce ve věci. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že klíčový význam formálního stavu zápisů v registru vozidel byl potvrzen již v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Afs 101/2005-39, a ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40. Žalovaný tedy trval na tom, že daň silniční je daní majetkovou založenou na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku, kterým je registr silničních vozidel. Nelze proto akceptovat tvrzení žalobce, že teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel vozidla primárně založena na evidenčním principu a před tímto datem byl obsah pojmu provozovatel založen na faktickém soukromoprávním stavu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti. Žalobce tak nemohl být s odkazem na právní úpravu v zákoně o dani silniční, platnou a účinnou v okamžiku prodeje předmětného vozidla (tj. dne 25. 5. 2010), v dobré víře, že již není provozovatelem předmětného vozidla a poplatníkem daně silniční. Na tomto faktu nic nemění ani skutečnost, že pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů uvedených žalobcem v daňovém přiznání k dani silniční za dřívější zdaňovací období roků 2016 až 2019 byly žalobci sděleny správcem daně v roce 2019. Jelikož žalovaný neakceptuje tvrzení žalobce, že teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel primárně založena na evidenčním principu a před tímto datem byl obsah tohoto pojmu založen na faktickém soukromoprávním stavu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti, nemá výklad žalovaného za následek retroaktivitu právní úpravy účinné od 1. 1. 2015 na právní poměry žalobce.

8. Dle žalovaného je v případě každého vozidla nutno nejprve posoudit formální údaje zapsané v registru vozidel (resp. technickém průkazu), a to ve vazbě na podmínky zákona o dani silniční. Až následně je posuzováno, zda daňovému subjektu jako poplatníkovi daně silniční svědčí povinnost za takové vozidlo přiznat a zaplatit předmětnou daň. Z otisku elektronické karty vozidla dostupné správci daně v rámci přístupu do registru silničních vozidel bylo zjištěno, že se ve věci jedná o nákladní automobil valníkovaný tovární značky LIAZ o 2 nápravách a největší povolené hmotnosti 16,3 tun, přičemž toto vozidlo bylo ve zdaňovacím období roku 2020 provozované, nebylo vyřazeno z provozu. Žalobce současně neprokázal, že by předmět daně silniční zanikl. Žalovaný tedy v kontextu již nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu trval na tom, že jedinou podmínkou pro konstatování o zahrnutí vozidla pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je jeho registrace v České republice, o čemž svědčí technický průkaz vozidla. V řešeném případě tak bylo dle žalovaného předmětné vozidlo po celý kalendářní rok 2020 předmětem daně silniční. Jeho provozovatelem byl dle údajů registru silničních vozidel od data 25. 7. 2007 právě žalobce, což správci daně potvrdil Městský úřad Varnsdorf sdělením ze dne 12. 8. 2021. Žalobce byl proto v případě uvedeného vozidla poplatníkem daně silniční podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a svědčila mu povinnost takové vozidlo uvést v jeho daňovém přiznání k dani silniční za předmětné zdaňovací období.
9. Správce daně tedy dle žalovaného postupoval v souladu se zákonem, jestliže při určení osoby poplatníka daně silniční za předmětné vozidlo nezohlednil změnu jeho vlastníka, kterou žalobce deklaruje předloženou kupní smlouvou ze dne 25. 5. 2010, jakož i dalšími důkazními prostředky, jestliže se tato změna v osobě provozovatele nepromítla do údajů v registru silničních vozidel. Stejně tak nebylo důvodné přistoupit k provedení jakýchkoliv dalších navrhovaných důkazních prostředků, které by měly dále přispět k prokazování stavu vlastnictví vozidla. Pro určení osoby poplatníka daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční se totiž dle žalovaného jedná o skutečnost zcela irelevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012-22, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014-58, a ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25).

10. Dle žalovaného poté bylo na žalobci, aby zápis v registru vozidel uvedl do stavu, který by odpovídal jeho případným soukromoprávním ujednáním. Pokud žalobce namítl, že tak nemohl sám z pozice původního vlastníka učinit, žalovaný k tomu zdůraznil, že žalobce mohl již při uzavření kupní smlouvy spolu s kupujícím požádat příslušný správní orgán o provedení předmětné změny v registru vozidel s doložením příslušných dokladů či podepsat spolu s kupujícím příslušnou žádost o změnu vlastníka vozidla v registru vozidel, případně si nechat udělit písemnou plnou moc od kupujícího k jeho zastupování při vyřízení této žádosti. Jestliže však žalobce nebyl dostatečně obezřetný a takto neučinil, jdou následky k jeho tíži (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. III. ÚS 2454/21).
11. Žalovaný dále uvedl, že nelze akceptovat ani argumentaci žalobce, že nebyl provozovatelem vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, na skutečnosti, kdo je poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, nemění nic ani definice provozovatele vozidla dle zákona o silničním provozu, který tento pojem vymezuje pouze pro účely tohoto zákona, nikoliv v souvislosti s placením daně silniční. Stejně tak dle žalovaného nelze akceptovat tvrzení žalobce, že nebyl provozovatelem vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb., neboť na okolnost, kdo je poplatníkem daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, nemění nic ani definice „provozovatele vozidla“ ve smyslu tohoto zákona, který daný pojem rovněž vymezuje pouze pro jeho účely.
12. K námitce žalobce stran přepjatého formalismu žalovaný odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, přičemž doplnil, že se předmětem daně silniční v souvislosti s provozováním vozidla zabýval též Ústavní soud, který v usnesení ze dne 24. 11. 2020, sp. zn. I. ÚS 2476/20, připomněl, že se ve své předešlé judikatuře k otázce konstrukce silniční daně a charakteru „provozování vozidla“ pro daňové účely již vyjádřil (např. v usneseních ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. II. ÚS 1360/20, ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 282/20, ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 523/16, ze dne 9. 2. 2016, I. ÚS 2180/15, nebo ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14). Ústavní soud přitom konstatoval, že hlavním kritériem předmětu daně je samotná registrace, tedy dostačuje možnost provozovat vozidlo na pozemních komunikacích. Daň silniční je tak konstruována způsobem, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci. Ústavní soud v této souvislosti uzavřel, že předmět daně je zcela svébytně definován v § 2 zákona o dani silniční, a to zcela nezávisle na otázce, zda dané vozidlo je či není předmětem pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla.
13. Žalovaný poté poukázal na fakt, že žalobce ve věci navrhoval výslech svědka B. Š. za účelem prokázání skutečnosti, že vozidlo registrační značky X prodal na základě kupní smlouvy uzavřené dne 25. 5. 2010 výše jmenované osobě za kupní cenu 20 000 Kč včetně DPH. V odvolání proti platebnímu výměru ze dne 22. 12. 2021 pak žalobce trval na provedení výslechu tohoto svědka „*k prokázání převodu vlastnického práva a skutečného provozování předmětného vozidla*“. Žalovaný následně žalobce seznámil s tím, že pro provedení této svědecké výpovědi není důvodu, neboť žalovaný disponuje uceleným souborem důkazů, které ve svém komplexu vytvářejí hodnověrný obraz reality, že vlastnictví k předmětnému vozidlu přešlo dle předložené kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2010 na nového vlastníka B. Š. Vlastnictví předmětného vozidla tudíž nebylo sporné. Provedení důkazu ve formě dané svědecké výpovědi k ověření nebo vyvrácení vlastnictví a provozování předmětného vozidla tak nemělo optikou nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, relevantní souvislost s předmětem řízení, neboť jedinou rozhodující skutečností byl dle

žalovaného stav zápisu osoby provozovatele předmětného vozidla v registru silničních vozidel. Bylo toliko na žalobci, aby zápis v registru silničních vozidel uvedl do stavu, který by odpovídal jeho soukromoprávním ujednáním. Z tohoto důvodu tudíž bylo neúčelným, nedůvodným a nadbytečným provést výslech navrhaného svědka.

14. Dle žalovaného nicméně žalobce v podané žalobě nově uvádí jiný důvod pro provedení svědecké výpovědi B. Š., než jaký uváděl v daňovém řízení, a to, že jmenovaný svědek „*může osvědčit, za jakým účelem předmětné vozidlo koupil a zda motorové vozidlo zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období.*“ Žalovaný poukázal na to, že v rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve správním soudnictví vychází soud ze skutkového a právního stavu existujícího v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný k tomu doplnil, že dle judikatury tkví těžiště dokazování v daňovém řízení, přičemž řízení před správním soudem není jeho pokračováním. Soud pouze přezkoumává, zda žalobou napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, podle něhož daňový subjekt nemůže důkazy předkládat a své břemeno tvrzení a břemeno důkazní dohnat teprve v soudním řízení, neboť k tíži žalovaného nemůže jít, nesplnil-li žalobce svoji důkazní zákonnou povinnost již v řízení před daňovými orgány.
15. Zároveň bylo žalovaným (k novému důvodu sdělenému žalobcem pro provedení výslechu B. Š.) na základě výzvy k poskytnutí údajů zaslané Městskému úřadu Rumburk dodatečně zjištěno, že sám žalobce dne 18. 8. 2021 požádal městský úřad o vystavení nového technického průkazu a osvědčení o registraci z důvodu jeho ztráty, o vystavení nové registrační značky k předmětnému vozidlu z důvodu ztráty 2 ks tabulek s registrační značkou X, jakož i o vyřazení vozidla z provozu (viz sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023). Z toho dle žalovaného vyplývá, že žalobce již v průběhu daňového řízení požádal dne 18. 8. 2021 o vyřazení předmětného vozidla z provozu, a to s perspektivou jeho opětovného provozování (tj. požádal současně o nové doklady k vozidlu a novou registrační značku). K vyřazení předmětného vozidla z provozu dle registru silničních vozidel tedy došlo až ke dni 18. 8. 2021 – tj. po uplynutí zdaňovacího období roku 2020.
16. V návaznosti na shora popsané pak žalovaný zmínil, že v souladu s judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu předmětné vozidlo mohlo být provozováno na pozemních komunikacích, jelikož k jeho vyřazení došlo až ke dni 18. 8. 2021 (srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52, a ze dne 13. 7. 2021, č. j. 6 Afs 119/2021-35). Na uvedeném faktu dle žalovaného nic nemění ani důvod vyřazení uvedený žalobcem v protokolu o vyřazení dlouhodobého majetku z evidence, výše kupní ceny 20 000 Kč včetně DPH a rok výroby 1988. Žalovaný trval na tom, že jedinou podmínkou pro konstatování o zahrnutí vozidla pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční je jeho registrace v České republice po rozhodné období. Nejvyšší správní soud přitom judikoval, že vozidla spadající pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční nejsou předmětem této daně pouze v těch kalendářních měsících, ve kterých jsou po celý kalendářní měsíc vyřazena z provozu, a to ať už s perspektivou jejich opětovného provozování či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52).

Doplnění žaloby

17. V doplnění žaloby doručeném zdejšímu soudu dne 24. 1. 2024 žalobce nejprve zopakoval žalobní tvrzení ve vztahu k neprovedení výslechu svědka B. Š. daňovými orgány. Současně žalobce předložil čestné prohlášení jmenované osoby ze dne 16. 1. 2024, ve kterém dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce B. Š. potvrdil nákup předmětného vozidla, a to za účelem demontáže a užití náhradních dílů pro opravu jiného vozidla (zejména motoru a nápravy), k čemuž mělo dojít ještě téhož roku. Žalobce k tomu opětovně zmínil, že nákupu vozidla na náhradní díly odpovídala i prodejní cena. Dále žalobce uvedl, že B. Š. v daném čestném prohlášení popsal i to, že dotčené vozidlo nebylo při převzetí provozuschopné a bylo naloženo na vlečku. Informaci o tom jak, kdy a kým byl zbytek tohoto vozidla zlikvidován, B. Š. dle žalobce neměl. B. Š. pak neměl požádat ani o vyřazení předmětného vozidla z registru vozidel, neboť se domníval, že sám žalobce předá registrační značky automobilu tzv. „do depositu“. Žalobce tak v této části uzavřel, že čestné prohlášení B. Š. společně s ostatními důkazy založenými ve správním spisu prokazují, že předmětné vozidlo bylo ještě v roce 2010 demontováno, v důsledku čehož předmět daně zanikl.

18. Žalobci poté nebyla zřejmá úvaha žalovaného o možnosti opětovného provozování předmětného vozidla, když bylo dle jeho názoru jasné, že žalobcem byly dne 18. 8. 2021 učiněny kroky výhradně za účelem toho, aby předcházel případnému dalšímu vyměření silniční daně ve vztahu k předmětnému vozidlu. Za situace, kdy žalobce dotčené vozidlo více jak deset let nevlastnil a neprovozoval, přičemž neměl možnost jakékoliv součinnosti B. Š., neměl ani jinou možnost než učinit žádosti ze dne 18. 8. 2021 o vystavení nového technického průkazu a osvědčení o registraci z důvodu jeho ztráty, vystavení nové registrační značky k předmětnému vozidlu z důvodu ztráty 2 ks tabulek s registrační značkou X a vyřazení daného vozidla z provozu, ačkoliv ta mají primárně sloužit k řešení jiných životních situací.

Ústní jednání dne 31. 1. 2024

19. Při jednání soudu dne 31. 1. 2024 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce setrval na podané žalobě a jejím doplnění, přičemž poukázal na obsah čestného prohlášení jím navrženého svědka B. Š. ze dne 16. 1. 2024. K tomu žalobce zmínil, že tohoto svědka navrhnul již v daňovém řízení, a to mj. ke skutečnému provozování dotčeného vozidla. Dále žalobce obsáhle zrekapituloval už v žalobě odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, týkající se zániku vozidla jako předmětu daně silniční. Uvedl také, že dne 18. 8. 2021 činil určité právní kroky vůči příslušnému správnímu orgánu pouze z důvodu, že neměl jinou možnost, jak předmětné vozidlo vyřadit z evidence vozidel, a nebyl tak nadále poplatníkem silniční daně. Závěrem žalobce konstatoval, že má za to, že v projednávané věci prokázal zánik daného vozidla.
20. V rámci téhož jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dosavadní vyjádření žalovaného v posuzovaném případě, přičemž navrhla žalobu zamítnout pro nedůvodnost. K tomu poukázala zejména na jednání žalobce dne 18. 8. 2021 stran předmětného vozidla. Pověřená pracovnice žalovaného dále uvedla, že zánik vozidla je nutno spojovat pouze s jeho bezezbytkovou likvidací, která tedy musela být ve věci řádně prokázána. K tomu však pro řešení zdaňovací období nedošlo. Upozornila též na fakt, že dříve jmenovaný svědek byl v daňovém řízení žalobcem navrhován za zcela jiným účelem – tj. k prokázání naprosto jiných skutečností. Postup daňových orgánů ve věci tak označila za zákonný. Následně zdůraznila, že k dočasnému vyřazení dotčeného vozidla došlo až dne 18. 8. 2021, přičemž žalovanému aktuálně není jasné, jak žalobce hodlá naložit s novou registrací vozidla, kterou téhož dne učinil.
21. Soud v rámci tohoto jednání provedl podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dokazování listinami předloženými

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaným, konkrétně sdělením Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023, č. j. ODS/1038-23/BEL, v němž se uvádí, že dne 18. 8. 2021 žalobce, ztotožněný na základě občanského průkazu, podal osobně žádost o vydání nového dokladu – technického průkazu silničního vozidla a osvědčení o registraci vozidla, z důvodu jejich ztráty, přičemž mu byl vydán nový technický průkaz a nové osvědčení o registraci vozidla. Dále žalobce podal téhož dne oznámení o ztrátě 2 ks tabulek s registrační značkou X, načež byla vozidlu přidělena nová registrační značka X. Stejného dne žalobce podal žádost o vyřazení silničního vozidla z provozu, kdy byly 2 ks tabulek s registrační značkou X a osvědčení o registraci vozidla uloženy na registračním místě a technický průkaz byl žalobci vrácen se zápisem o uložení. Nadepsané skutečnosti byly současně potvrzeny samotnou žádostí o vydání nového dokladu k vozidlu registrační značky X, ze které je zřejmé, že žalobce dne 18. 8. 2021 osobně požádal o vydání technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla z důvodu jejich ztráty. Z oznámení o ztrátě, zničení nebo odcizení tabulky s registrační značkou X ze dne 18. 8. 2021 se nadto podává, že žalobce správnímu orgánu výslovně oznámil, že „dne 30. 6. 2021 došlo ke ztrátě“ 2 ks tabulek s registrační značkou X. Žádostí o vyřazení silničního vozidla z provozu, ukončení vyřazení silničního vozidla z provozu a zápis zániku silničního vozidla ze dne 18. 8. 2021 pak žalobce požádal o vyřazení silničního vozidla registrační značky X z provozu. Soud také provedl dokazování kopií technického průkazu č. X vozidla registrační značky X, ze kterého plyne, že byl v tomto průkazu jako vlastník uveden ode dne 25. 7. 2007 právě žalobce. Z kopie technického průkazu č. X vozidla registrační značky X je poté seznatelné, že zde byl jako vlastník vozidla rovněž uveden žalobce, přičemž tento nový technický průkaz byl vystaven za ztrátu technického průkazu č. X.

22. K tomu soud uvádí, že v nadepsaném ohledu vycházel ze skutečnosti, že je systém správního soudnictví založen na zásadě plné jurisdikce, což dokládá i stabilní judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 Afs 70/2008-127, či ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Afs 79/2007-85). To znamená, že k objasnění skutkového a právního stavu je soud oprávněn nejen zopakovat důkazy provedené daňovým orgánem, ale případně též dokazování doplnit (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), neboť při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel daňový orgán. Soud přitom váží rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost daňových orgánů, přičemž případné doplnění dokazování musí směřovat ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 32/2012–33). To bylo dle hodnocení soudu v případě shora popsaného doplnění dokazování splněno. Současně platí, že možnost soudu doplnit dokazování nelze bez dalšího zaměnit za jeho povinnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005-104, nebo ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Soud tak ve světle shora uvedeného podle § 52 odst. 1 s. ř. s. už neprovedl pro nadbytečnost dokazování místním šetřením v místě zjištěného odstavení dotčeného vozidla, neboť pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným ve spojení s výše konstatovanými skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování soudem.

Ústní jednání dne 19. 3. 2025

23. Na tomto místě soud předesílá, že ústní jednání dne 19. 3. 2025 provedl v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 Afs 49/2024-47, kterým byl zrušen dřívější rozsudek zdejšího soudu v projednávané věci ze dne 31. 1. 2024, č. j. 15 Af 12/2022-102. Nejvyšší správní soud přitom v nadepsaném rozsudku konstatoval, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplnění žaloby žalobce výslovně namítl neexistenci předmětu daně. Zdejší soud tak dle jeho názoru nadále nemohl vycházet z předpokladu, že zdaněné vozidlo existovalo, neboť to žalobce zpochybnil a současně hodlal unést své důkazní břemeno – prokázat, že zdaněné vozidlo neexistuje, přestože je stále zapsáno v registru silničních vozidel, k čemuž chtěl žalobce využít informací od svědka. Odůvodnění zdejšího soudu, proč je žalobcem navrhovaný důkaz nadbytečný, pak dle Nejvyššího správního soudu neobstálo, jelikož „v řízení (daňovém ani soudním) nebylo najisto postaveno, zda daněný nákladní automobil v dotčeném zdaňovacím období existoval.“ Nejvyšší správní soud poté v řešeném případě výslovně uvedl, že „nepředjímá závěry, které z provedení navrhovaného důkazu vyplynou. Je možné, že čestné prohlášení bude vyhodnoceno jako důvěryhodné a že se žalobci na jeho základě podaří dostatečně zpochybnit stav úředního zápisu svědčící o existenci předmětu daně. Stejně tak je možné, že ani žalobcem navržená listina (a případně ani dodatečná informace od svědka) nebude s to prokázat, že vozidlo před dotčeným zdaňovacím obdobím zaniklo (tak jako například ve věcech 1 AfS 54/2012 a 4 AfS 266/2017, kde poplatníci silniční daně neuspěli). Za dosud zjištěného skutkového stavu však nelze říct, že je provedení navrhovaného důkazu nadbytečné.“

24. Při jednání soudu dne 19. 3. 2025 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce setrval na podané žalobě a jejím doplnění, přičemž zmínil, že s ohledem na značný časový odstup postačovalo zánik předmětného vozidla prokázat tzv. slabšími důkazy. Současně uvedl, že žalobce nebyl ve věci liknavý, neboť o osudu automobilu nic nevěděl a s B. Š. se nemohl spojit. Připomněl také, že samy daňové orgány za vyvstálé situace neprovedly výslech B. Š. Čestné prohlášení B. Š. předložené v rámci soudního řízení pak dle jeho názoru prokazuje zánik dotčeného vozidla. K následně soudem provedenému výslechu svědka B. Š. st. (narozeného v roce X – tj. otce B. Š. narozeného v roce X) právní zástupce žalobce konstatoval, že jím byl potvrzen fakt, že jmenovaný svědek vlastnil vozidlo LIAZ.
25. V rámci téhož jednání pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že bylo čestné prohlášení B. Š. předloženo až v rámci soudního řízení, a navíc obsahuje značné rozpory týkající se demontáže daného vozidla. Výpověď B. Š. st. poté neprokázala obsah odkazovaného čestného prohlášení – konkrétně v části likvidace předmětného automobilu.
26. Soud při tomto jednání, vázán ve věci dle § 110 odst. 4 s. ř. s. shora citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, provedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování listinou předloženou právním zástupcem žalobce, a to čestným prohlášením ze dne 16. 1. 2024, v němž se konkrétně uvádí:

„Já, B. Š., datem narození X, trvale bytem X, jsem byl včera mými rodiči uvědoměn o písemnosti soudu č. j. 15 Af 12/2022-68. Na základě telefonického dotazu jsem byl soudem odkázán na Mgr. Jiřího Mašleje, advokáta. Mgr. Jiří Mašlej mě informoval, že jsem byl ve věci žaloby vedené nadepsaným soudem navrhnut jako svědek. Vzhledem k tomu, že v době nařizeného soudního jednání budu pracovně v zahraničí (jsem zaměstnán jako řidič u společnosti NILF, s.r.o., IČO: 50737660, se sídlem Kuneradská cesta 582/23A, Rajecké Teplice 013 13, Slovenská republika). Nemám proto možnost se jednání osobně zúčastnit, a proto tímto činím alespoň své čestné prohlášení, které bude soudu předloženo Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem. Dne 25. 5. 2010 jsem uzavřel kupní smlouvu s panem R. N., jejíž předmětem byl nákup motorového vozidla tovární značky LIAZ 110.054, rok výroby 1988, VTN: X, registrační značka X. Motorové vozidlo jsem koupil za účelem jeho demontáže a užití náhradních dílů, zejm. motoru a nápravy pro opravu jiného motorového vozidla, které bylo psané na mého otce. Tomu odpovídá i cena. Motorové vozidlo jsem převzal v ponožkárně ve Varnsdorfu. Motorové vozidlo nebylo v okamžiku předání provozuschopné, bylo naloženo na vlečku a dopraveno do X, kde jsem jej sám ještě v roce 2010

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

demontoval a díly použil na motorové vozidlo mého otce. Osud zbylé části motorového vozidla mi není znám v souvislosti s mým odstěhováním z X. Nepožádal jsem o změnu vlastníka motorového vozidla, o vyřazení z registru vozidel a ani neuzavřel povinné ručení, neboť jsem vozidlo neužíval v provozu (a ani nebylo schopno provozu), neměl jsem k vozidlu technický průkaz, registrační značky. Měl jsem za to, že prodávající dá značky do depozitu.“ (pozn. soudu – důraz přidán) Závěrem byly uvedeny kontaktní údaje shora jmenovaného.

27. Dále soud provedl dokazování výsledkem svědka B. Š. st. (narozeného v roce X), z něhož úvodem vyplynulo, že žalobce vůbec nezná. Svědek poté nic nevěděl o tom, že by jeho syn B. Š. v roce 2010 koupil vozidlo LIAZ a s tímto bylo v X nějak nakládáno. Doplnil, že jeho syn B. Š. odešel z domova ve věku okolo 20 let na Slovensko. Svědek také zmínil, že v roce 2010 už byl evidován na Úřadu práce a v X na adrese X s rodinou fakticky nežili, neboť se z finančních důvodů odstěhovali z domu, který prodali, do maringotky. Jeho syn B. Š. v roce 2010 ani dříve nákup vozidel, autodopravu, demontáž či likvidaci vozidel apod. neprovozoval, neboť pracoval pouze se svědkem jako s otcem v rámci jeho podnikání – konkrétně provozování kolotočů. Svědek sdělil, že by o nákupu vozidla LIAZ synem B. Š. v době, kdy spolu žili a pracovali, musel vědět. Svědek přitom sám provozoval vozidlo LIAZ, avšak tento nákladní automobil dal tzv. do depozitu už asi před 20 lety, kdy skončil s nadepsaným podnikáním. Následně toto vozidlo LIAZ svědek nechal zlikvidovat. V době, kdy spolu se synem B. Š. žili v X, jmenovaný svědek nic nevěděl o tom, že by jeho syn disponoval vlastním vozidlem LIAZ. Pokud svědek opravoval vozidla sám, pak jej jeho syn B. Š. pozoroval a pomáhal mu, aby se „něco naučil“. Díly však svědek se synem B. Š. nikdy z ničeho nedemontovali, neboť bylo-li to třeba, dal svědek vozidlo do opravy. Žádné vozidlo v X tedy nedemontovali. Ostatně, dle svědka byla v X malá zahrada a další vozidlo by tam nebylo možno uskladnit. Na pozemku v X tudíž bylo pouze vozidlo LIAZ provozované přímo svědkem. Dle svědka jeho syn B. Š. do odchodu na Slovensko pracoval pouze s ním v rámci provozování kolotočů.

Ústní jednání dne 23. 4. 2025

28. Při pokračování jednání soudu dne 23. 4. 2025 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že B. Š. st. dle informací z registru vozidel vlastnil automobily, které mohly být B. Š. (narozeným v roce X) opravovány.
29. Pověřená pracovnice žalovaného poté konstatovala, že pokud byla vozidla LIAZ provozovaná B. Š. st. vyřazena z provozu již v letech 2004 a 2007, pak nemohl automobil koupený B. Š. ml. v roce 2010 sloužit k opravě těchto vyřazených vozidel. Provedeným dokazováním tak bylo dle pověřené pracovnice žalovaného komplexně vyvráceno čestné prohlášení B. Š. ml., které bylo zcela nevěrohodné. Zmínila též, že sám žalobce jednal v rozporu s tvrzením o tom, že dané vozidlo zaniklo. Podle žalovaného tak byla silniční daň v projednávaném případě žalobci stanovena v souladu se zákonem.
30. Soud poté dle § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování listinami předloženými Statutárním městem Kladno, oddělením dopravně správních agend, dne 20. 3. 2025 a 24. 3. 2025, a to konkrétně výpisy z registru vozidel ze dne 20. 3. 2025 a 24. 3. 2025 pro fyzickou osobu a podnikající fyzickou osobu svědka B. Š. st. Z uvedených listin jednoznačně vyplynulo, že k osobě B. Š. st. byla (historicky) evidována pouze dvě nákladní vozidla LIAZ. Jednak motorové vozidlo LIAZ 110.054, rok první registrace 1984, registrační značky X, které však bylo vyřazeno z provozu již dne 10. 3. 2004, a to až do dne jeho zániku 1. 1. 2016,

a jednak automobil LIAZ 18.33PB, rok první registrace 1994, registrační značky X, které bylo vyřazeno z provozu dne 16. 11. 2007, a to rovněž až do dne jeho zániku 1. 1. 2016.

31. Soud pak v kontextu shora popsaného a v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 Afs 49/2024-47, podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost dokazování výsledkem B. Š. (narozeného v roce X), neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným ve spojení se všemi výše konstatovanými skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování soudem, jak bude také v podrobnostech dále vyloženo.
32. Soud zároveň připomíná, že ze stejných důvodů už v rámci předcházejícího jednání ve věci dne 31. 1. 2024 podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost dokazování místním šetřením v místě zjištěného odstavení předmětného nákladního vozidla.

Posouzení věci soudem

33. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí daňového orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
34. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po proběhlém jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti tvrzení, kterým žalobce značně obecně vytknul nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v tomto ohledu namítl, že jelikož zákon o dani silniční pojem provozovatel vozidla výslovně nedefinuje, bylo třeba nalézt definici tohoto pojmu v jiném právním předpisu, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, jaké znění § 2 písm. b) zákona o silničním provozu či § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb. žalovaný na případ žalobce aplikoval (popř. na základě jakých přechodných ustanovení).
36. Podle § 102 odst. 2 a 3 daňového řádu rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li zákon jinak. V odůvodnění daňový orgán uvede důvody výroku, anebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.
37. S odkazem na výše citovaná ustanovení daňového řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění daňový orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí daňového orgánu seznatelné, proč daňový orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Současně je ovšem nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že daňové orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

38. Vycházejí ze shora uvedeného je tak ve věci třeba konstatovat, že z hlediska přezkoumatelnosti lze v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vysledovat úsudek žalovaného, který srozumitelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých ustanovení zákona daný případ řešil. V kontextu výše uvedené obecné námitky pak soud upozorňuje zejména na to, že žalovaný vycházejí z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou také v napadeném rozhodnutí citoval, jednoznačně vyložil, že je silniční daň vystavěna právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom dle žalovaného svědčí nejen § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně. V řešeném případě byl tedy provozovatelem předmětného vozidla dle údajů v registru silničních vozidel ode dne 25. 7. 2007 žalobce. Žalovaný tak na tomto základě uzavřel, že byl žalobce poplatníkem daně silniční v případě dotčeného vozidla dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, a proto mu svědčila povinnost takové vozidlo uvést v jeho daňovém přiznání za dotčené zdaňovací období a silniční daň uhradit správci daně. Jedinou rozhodující skutečností v projednávané věci přitom byl stav zápisu osoby provozovatele v registru silničních vozidel. Žalovaný poté konstatoval, že neobstojí ani argumentace žalobce, že nebyl provozovatelem daného vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu a zákona č. 56/2001 Sb., k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, ve kterém bylo uvedeno, že na skutečnosti, kdo je poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, nic nemění ani definice provozovatele vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu, který tento pojem vymezuje pro účely tohoto zákona, nikoliv v souvislosti s placením daně silniční.
39. Dle hodnocení soudu tudíž není napadené rozhodnutí v namítaném ohledu nepřezkoumatelné. Nadepsaná žalobní argumentace stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného totiž zjevně nereflektuje samotný obsah jeho odůvodnění a stěžejních tvrzení, na nichž je závěr žalovaného o věci samé založen. K tomu je příležitým připomenout také fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Možno připomenout i závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení“.

40. Dále se soud zabýval jádrem projednávaného případu, tedy tím, zda byl žalobce poplatníkem daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, podle něhož je poplatníkem daně silniční ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla.
41. Soud k tomu předně uvádí, že silniční daň je vybudována na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. Tento závěr vyplývá přímo z § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl: „O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 (pozn. soudu – zde § 2 odst. 3) zákona o dani silniční, v němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (klíčový význam formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel je potvrzen i v rozsudku NSS ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS). (...) Je-li určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté, nelze hovořit o přepjatém formalismu. Je pak na převodci majetku, aby si střežil svá práva, včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidencích a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností.“ Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[s] ohledem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční je významné pouze to, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu. Technický průkaz je veřejnou listinou, která osvědčuje mimo jiné zápis vlastníka a provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Kupní smlouva, která se nepromítla do registru silničních vozidel a technického průkazu, tak nemůže ovlivnit posouzení otázky, kdo je v souzené věci poplatníkem silniční daně.“ Nejvyšší správní soud zde potvrdil závěr krajského soudu, který výkladem § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a zákona č. 56/2001 Sb. dovodil, že „i kdyby skutečně došlo k převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, nedochází tím automaticky ke změně osoby poplatníka silniční daně, dokud není převod vlastnického práva promítnut též do registru silničních vozidel a tím i do technického průkazu příslušného vozidla.“ Případným je poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, v němž bylo v návaznosti na již shora popsané konstatováno, že „na skutečnosti, kdo je poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční nic nemění ani definice „provozovatele vozidla“ ve smyslu zákona o silničním povozu, který tento pojem vymezuje pro účely tohoto zákona, nikoliv v souvislosti s placením daně silniční. Podle soudu je také nadbytečné připomínat definici provozovatele vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb., na kterou upozorňuje stěžovatel, neboť skutečnost, kdo je poplatníkem daně silniční lze jednoznačně vyvodit i pouhým výkladem § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Rozhodnou pro stanovení osoby poplatníka daně silniční není ani skutečnost, kdo byl v době po prodeji předmětného vozidla povinen podat žádost o změnu údajů zapisovaných do registru silničních vozidel.“ Nutno tudíž zdůraznit, že silniční daň je konstruována právě tak, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52, ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012-22, ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37, nebo ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Vycházel-li tedy žalovaný v projednávaném případě z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel, pak daný postup nelze označit za přepjatě formalistický. Naopak takový formální přístup je při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně u majetkových daní zcela obvyklý. Je pak na převodci vozidla, aby střežil svá práva, resp. včasným a řádným plněním svých povinností docílil provedení příslušných zápisů v evidenci a teprve tímto krokem dosáhl zániku svých daňových povinností. Pro samotné vyměření silniční daně je totiž zcela bezvýznamné faktické využívání posuzovaného vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014-58).
43. Z výše citované právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu je poté zřejmé, že určení poplatníka daně dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném do 31. 12. 2014 i od 1. 1. 2015, je založeno toliko na formálním stavu zápisu v evidenci – tj. na evidenčním principu. Nelze proto akceptovat tvrzení žalobce, že teprve s účinností od 1. 1. 2015 je definice pojmu provozovatel vozidla primárně založena na evidenčním principu a před tímto datem byl obsah pojmu provozovatel založen na faktickém soukromoprávním stavu, který v praxi nemusel odpovídat skutečnosti. Vzhledem k popsáným skutečnostem tak bylo naprosto nadbytečným (resp. mimoběžným) se v řešené věci dále zabývat nepřiléhavým tvrzením žalobce stran retroaktivity právní úpravy účinné od 1. 1. 2015 na právní poměry žalobce.
44. Z obsahu správního spisu přitom zdejší soud zjistil, že v průběhu celého daňového řízení nebyl žalobcem předložen originál technického průkazu předmětného vozidla a originál technického průkazu nebyl obstarán ani jinak. Z elektronické karty vozidla v rámci registru silničních vozidel však bylo daňovými orgány zjištěno, že se jedná o nákladní automobil valníkovaný tovární značky LIAZ 110.054, nejvyšší povolené hmotnosti 16,3 tun, rok výroby 1988, registrační značky X (pozn. soudu – pouze dne 18. 8. 2021 nové registrační značky X). Toto vozidlo bylo ve zdaňovacím období roku 2020 provozované, přičemž jeho provozovatelem byl dle evidence právě žalobce. K vyřazení z provozu došlo až dne 18. 8. 2021, a to „na žádost vlastníka“.
45. Žalobce tak byl u předmětného vozidla najisto uveden v registru vozidel jako jeho provozovatel (ode dne 25. 7. 2007). Tato skutečnost byla současně správci daně potvrzena též Městským úřadem Varnsdorf (viz sdělení k nákladnímu automobilu LIAZ, registrační značky X, rok výroby 1988, ze dne 12. 8. 2021, č. j. 1829357/21/2513-50523-505434). Podle již nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu přitom bylo pouze na žalobci, aby zápis v registru vozidel uvedl do stavu, který by odpovídal jeho případným soukromoprávním ujednáním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25). K tomu je přílehavým odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37, ve kterém bylo vysloveno, že „[p]okud k vyřazení nákladních vozidel, podléhajících silniční dani, z registru silničních vozidel nedojde, skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1 (pozn. soudu – zde § 2 odst. 3) zákona o dani silniční nadále trvají, a nemůže ve vztahu k nim ani dojít k zániku daňové povinnosti.“
46. K argumentaci žalobce, že ve věci nebyla zohledněna změna vlastníka daného automobilu pak soud konstatuje, že ji nebylo možno shledat důvodnou, neboť se předmětná změna v osobě provozovatele nepromítla do údajů registru silničních vozidel. V této souvislosti soud připomíná závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67: „Jestliže byl stěžovatel v technickém průkazu zapsán jako jeho provozovatel, nelze důvodně zpochybnit z toho plynoucí právní závěr, že stěžovatel je poplatník silniční daně,

a že mu proto tato daň byla správně vyměřena, a to bez ohledu na skutečnost, že ve zdaňovacím období již toto vozidlo nevlastnil ani neužíval.“

47. Žalobce v daňovém řízení navrhoval provedení svědecké výpovědi B. Š. konkrétně k „*prokázání převodu vlastnického práva a skutečného provozování předmětného vozidla*“ – tj. stavu vlastnictví a užívání dotčeného vozidla (viz vyjádření žalobce ke skutečnostem zjištěným v rámci odvolacího řízení ze dne 31. 8. 2022, odvolání žalobce ze dne 13. 4. 2022, či vyjádření žalobce k odstranění pochybností správce daně ze dne 3. 9. 2021). Pro určení osoby poplatníka daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční se nicméně jednalo o skutečnosti zcela irelevantní, jak už bylo dříve konstatováno. Samotné vlastnictví daného vozidla navíc nebylo mezi účastníky řízení sporným, neboť dle žalovaného bylo důkazními prostředky obsaženými ve správním spisu zjištěno, že vlastnictví k předmětnému vozidlu přešlo dle předložené kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2010 na nového vlastníka B. Š.
48. Pokud tedy žalobce až následně v podané žalobě odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, je třeba konstatovat, že v daňovém řízení nijak netvrdil a neprokazoval, že by předmětné vozidlo zaniklo (např. jeho kompletní demontáží). Nelze tak souhlasit s tím, že by žalobce v daňovém řízení tvrdil, natož pak prokázal, že předmět daně zanikl a že by v dotčeném zdaňovacím období již neexistoval (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40).
49. Až v nyní projednávané žalobě tak žalobce – zcela nekonkrétně, nekonzistentně a alternativně – uvedl, že „*tomu, že motorové vozidlo B. Š. koupil na náhradní díly tak mimo jiné nasvědčuje: důvod a způsob vyřazení uvedený v protokolu o vyřazení dlouhodobého majetku z evidence žalobce, výše kupní ceny 20 000 Kč včetně 20 % DPH a rok výroby motorového vozidla (1988)*“, přičemž navržený svědek B. Š. „*je jedinou osobou, která může mimo jiné osvědčit za jakým účelem motorové vozidlo koupila (případně komu jej dále prodala a za jakým účelem) a zda motorové vozidlo zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období.*“ (pozn. soudu – důraz přidán). V doplnění žaloby žalobce dále popsal, že z jím předloženého čestného prohlášení B. Š. ze dne 16. 1. 2024 plyne, že jmenovaná osoba potvrdila nákup předmětného vozidla, a to za účelem demontáže a užití náhradních dílů pro opravu jiného vozidla (zejména motoru a nápravy), k čemuž mělo dojít ještě téhož roku. Žalobce také zmínil, že B. Š. v daném čestném prohlášení popsal i to, že dotčené vozidlo nebylo při převzetí provozuschopné a bylo naloženo na vlečku. Informaci o tom, jak, kdy a kým byl zbytek tohoto vozidla zlikvidován, však B. Š. dle žalobce neměl. B. Š. pak neměl požádat ani o vyřazení předmětného vozidla z registru vozidel, neboť se domníval, že sám žalobce předá registrační značky automobilu tzv. „do depozitu“. V tomto ohledu poté zdejší soud připomíná, že např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29, bylo vysloveno, že těžiště dokazování v daňovém řízení probíhá před daňovými orgány.
50. Zcela zásadní je skutečnost, že zánik vozidla přede dnem jeho formálního vyřazení z registru silničních vozidel, tj. přede dnem 18. 8. 2021, by musel být v řízení prokázán, přičemž procesní odpovědnost za prokázání této skutečnosti nesl sám žalobce. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, v němž bylo vysloveno, že „*[a]by stěžovatel unesl důkazní břemeno stran zániku předmětu daně (demontáže silničního vozidla), musel by navrhnout provedení jednoznačně průkazného (závažného) důkazního prostředku. Tím však nemohla být v podstatné části nevěrohodná výpověď svědka, která nadto zůstala v dosti obecné rovině a nebyla potvrzena žádnými jinými*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkazy. Lze snad připustit, že stěžovatel vskutku nemá od roku 1994 tušení, co se s vozidlem, které je v registru silničních vozidel evidováno na jeho jméno, děje. Důkazními prostředky ohledně fyzické likvidace vozidla by tak zřejmě disponovala pouze společnost Osiris vzduchotechnika s. r. o., tedy jiný daňový subjekt. Soud však považuje za podstatné právě s ohledem na tuto pro stěžovatele nelehkou důkazní situaci zdůraznit, že se stěžovatel do této situace dostal sám. Byl-li by dostatečně bdělý a střežil si svá práva, dohlédl by v roce 1994 na to, aby byla provedena změna vlastníka vozidla v registru silničních vozidel. Již v tomto roce totiž platilo, že poplatníkem silniční daně je fyzická nebo právnická osoba, která je zapsána v technickém průkazu vozidla vydaném v České republice jako držitel vozidla [viz § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění do 31. 12. 2001]. Pokud stěžovatel nebyl dostatečně bdělý, musí plně snášet negativní důsledky, které pro něj z toho plynou, a to včetně obtížné důkazní situace, v níž se ocitl a která se blíží stavu důkazní nouze.“ (pozn. soudu – důraz přidán), (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37). Nejvyšší správní soud současně v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017-41, zdůraznil, že „[k]líčový význam z hlediska vzniku a trvání daňové povinnosti k dani silniční má stav zápisu v registru silničních vozidel, význam naopak postrádá stav vlastnictví nebo faktického užívání. Skutečné majetkové vztahy do registru silničních vozidel nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně z hlediska silniční daně nehrají roli, stejně jako není překážkou pro výběr této daně neužívání vozidla, neboť silniční daň neplní roli mýtného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37). (...) K prokázání zániku vozidla nemohlo neprovádění technických kontrol nijak přispět, obzvláště pokud se přímé důkazy o zániku vozidla na přelomu let 1999 a 2000 ukázaly nevěrohodnými. (...) pokud by stěžovatel splnil po tvrzeném zničení vozidla svou oznamovací povinnost, mohlo dojít k trvalému vyřazení vozidla z registru silničních vozidel, čímž by zanikla bez dalšího i daňová povinnost stěžovatele k dani silniční a potíže stěžovatele s unesením důkazního břemene by nenastaly.“ (pozn. soudu – důraz přidán).

51. Jestliže tedy žalobce v tomto ohledu až v žalobě a jejím doplnění vyslovil pouhou alternativní domněnku, že „motorové vozidlo B. Š. koupil na náhradní díly“ a „je jedinou osobou, která může mimo jiné osvědčit za jakým účelem motorové vozidlo koupila (případně komu jej dále prodala a za jakým účelem) a zda motorové vozidlo zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období“, pak zdejší soud konstatuje, že skutečností rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční by byla toliko samotná neexistence (likvidace) dotčeného vozidla, přičemž vozidlo by mj. zaniklo, bylo-li by vyřazeno rozhodnutím příslušného orgánu z registru silničních vozidel (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 45 Af 4/2016-62, který byl zcela potvrzen již shora citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 266/2017-41). Vzhledem k nadepsaným tvrzením žalobce, uplatněným (nově) až v průběhu soudního řízení, tak soud v této souvislosti s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvádí, že neužívání vozidla – např. i z důvodu jeho částečné demontáže na náhradní díly, které však neznamenalo jeho faktickou neexistenci (resp. úplnou likvidaci či zánik), nebylo okolností z hlediska daně silniční významnou.
52. Žalobce přitom přímé důkazy k prokázání zániku (neexistence) předmětného vozidla s jednoznačnou vazbou na rozhodné období v daňovém řízení nenavrhoval – resp. tuto skutkovou verzi před daňovými orgány nepředestřel. Soud poté vázán právním názorem vysloveným ve věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2025, č. j. 10 Afs 49/2024-47, v rámci tohoto soudního řízení přistoupil k provedení dokazování čestným prohlášením ze dne 16. 1. 2024 a k hodnocení jeho důvěryhodnosti, jak už byl jeho obsah v podrobnostech shora citován. V kontextu skutečností plynoucích z výpovědi svědka B. Š.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

st. ve spojení s informacemi z registru vozidel k osobě tohoto svědka, lze přitom zcela důvodně pochybovat o důvěryhodnosti daného čestného prohlášení. Dle svědka B. Š. st. totiž jeho syn B. Š. v roce 2010 ani dříve (resp. než opustil rodinnou domácnost svědka a odstěhoval se do Slovenské republiky) nákup vozidel, autodopravu, demontáž či likvidaci vozidel apod. neprovozoval, neboť pracoval pouze s ním jako s otcem v rámci jeho podnikání – konkrétně provozování kolotočů. Byť sám svědek historicky provozoval vlastní vozidlo LIAZ, tento nákladní automobil byl dle jeho tvrzení a zejména podle výpisu z registru vozidel vyřazen z provozu již dne 16. 11. 2007, a to až do dne jeho zániku 1. 1. 2016 (pozn. soudu – starší vozidlo LIAZ rovněž evidované k osobě svědka bylo též vyřazeno z provozu, a to už dne 10. 3. 2004, až do dne jeho zániku 1. 1. 2016). Zvláště podstatným je však tvrzení jmenovaného svědka, že v době, kdy spolu se synem B. Š. žili v X, jeho syn nedisponoval v místě jejich bydliště vlastním vozidlem LIAZ, přičemž pokud svědek opravoval svá vozidla, tak mu jeho syn B. Š. pomáhal, aby se „něco naučil“. Žádné (náhradní) díly však svědek se synem B. Š. nikdy z ničeho nedemontovali, neboť bylo-li to třeba, dal svědek vozidlo do opravy. Žádné vozidlo tak v X svědkem a jeho synem demontováno nebylo. Nadto lze v kontextu předmětné výpovědi svědka B. Š. st. obecně zmínit, že oprava jeho vozidla, které jím bylo dáno tzv. „do depozitu“ z důvodu ukončení podnikání, by bez dalšího ani ze samotné logiky věci nedávala smysl. Za tohoto stavu tudíž nebylo možno považovat čestné prohlášení ze dne 16. 1. 2024 za důvěryhodné zvláště v části tvrzení o tom, že *„[m]otorové vozidlo jsem koupil za účelem jeho demontáže a užití náhradních dílů, zejm. motoru a nápravy pro opravu jiného motorového vozidla, které bylo psané na mého otce. (...) Motorové vozidlo nebylo v okamžiku předání provozuschopné, bylo naloženo na vlečku a dopraveno do X, kde jsem jej sám ještě v roce 2010 demontoval a díly použil na motorové vozidlo mého otce. Osud zbylé části motorového vozidla mi není znám v souvislosti s mým odstěhováním z X.* (pozn. soudu – důraz přidán). Sám svědek B. Š. st. totiž takovou variantu skutkového děje v rámci své výpovědi nepochybně vyloučil. Naproti nekonzistentním tvrzením žalobce s odkazem na obsah povšechného čestného prohlášení ze dne 16. 1. 2024, tak dle soudu stojí ucelený řetězec skutečností plynoucích v této části zejména z výpovědi svědka B. Š. st. podepřených jednoznačným obsahem výpisu z registru vozidel k jeho osobě, přičemž tak nebylo možno vyhodnotit předmětné čestné prohlášení za důvěryhodné, resp. že by tato listina za daných (konkrétních) zjištění nepochybně prokazovala, že předmětné nákladní vozidlo před dotčeným zdaňovacím obdobím opravdu zaniklo.

53. Nadto je třeba současně upozornit na fakt, že i kdyby zdejší soud odhlédl od nadepsaného hodnocení daného čestného prohlášení ze dne 16. 1. 2024 jako nedůvěryhodného, tak z jeho obsahu konkrétně plyne, že měl B. Š. sice předmětné motorové vozidlo koupit za účelem jeho demontáže a užití náhradních dílů, avšak toliko zejména motoru a nápravy pro opravu jiného motorového vozidla. Rozhodnou by však také za tohoto stavu zůstala skutečnost, že bylo v předmětném čestném prohlášení výslovně konstatováno, že osud zbylé části motorového vozidla neměl být B. Š. znám, a to v souvislosti s jeho odstěhováním se z X. Na základě výše citovaného obsahu čestného prohlášení ze dne 16. 1. 2024 tak dle názoru zdejšího soudu nelze uzavřít, že došlo k zániku vozidla.
54. V tomto ohledu je ostatně pro úplnost třeba znovu poukázat také na návrh žalobce na doplnění dokazování, který byl učiněn v rámci soudního jednání dne 31. 1. 2024, konkrétně na provedení místního šetření v místě zjištěného odstavení dotčeného vozidla. Tento důkazní návrh totiž ve své podstatě vylučuje možnost, že by dané motorové vozidlo bylo zlikvidováno, resp. zaniklo a neexistovalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

55. V kontextu shora uvedených blíže nespecifikovaných a nekonzistentních žalobních tvrzení týkajících se možného použití předmětného vozidla na náhradní díly, avšak s tím, že žalobcem nebyla prokázána bezezbytková likvidace dotčeného automobilu, tudíž ve věci zůstává zcela podstatným to, že pro řešené období byl žalobce osobou zapsanou v registru vozidel jako provozovatel.
56. Navíc bylo soudem v rámci dokazování zjištěno, že sám žalobce v průběhu daňového řízení dne 18. 8. 2021 požádal příslušný správní orgán o vydání nového dokladu – technického průkazu silničního vozidla a osvědčení o registraci vozidla, a to výslovně z důvodu jejich ztráty. Dále žalobce podal téhož dne oznámení o ztrátě 2 ks tabulek s registrační značkou X, ke které mělo dle konstatování žalobce dojít konkrétně dne 30. 6. 2021. Žalobce podal stejného dne i žádost o vyřazení silničního vozidla z provozu. Toto jednání žalobce je nutné hodnotit jednak za rozporné s jím v žalobě pouze hypoteticky uváděnou možností zániku tohoto motorového vozidla před nebo v průběhu rozhodného zdaňovacího období a jednak, mělo-li se snad jednat „toliko o taktiku“, jak ze sebe sejmout povinnost platit silniční daň, soud zdůrazňuje právní zásadu, že „z bezpráví nemůže vzejít právo“. Žalobce se totiž ve věci (ve spolupráci s příslušnými daňovými či správními orgány) nepokusil nalézt zákonný postup k tomu, aby se za případných zcela specifických okolností zprostil povinnosti platit silniční daň v souladu s právním řádem (např. se nabízela žaloba na určení, že není provozovatelem dotčeného vozidla). Na takový (zákonný) postup tedy zjevně rezignoval, přičemž za jím samotným tvrzené skutkové verze vůči příslušnému správnímu orgánu bez dalšího využil účelové konstrukce založené na lži o tom, že technický průkaz daného silničního vozidla a osvědčení o jeho registraci ztratil, stejně jako (konkrétně dne 30. 6. 2021) 2 ks tabulek s registrační značkou X. Ochrany práv je nicméně třeba se domáhat vždy způsobem předvídaným příslušnými právními předpisy, nikoliv protiprávním jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2024, č. j. 5 As 277/2023-47).
57. V návaznosti na shora popsané judikатурní závěry a rozhodné skutkové okolnosti (učiněná zjištění) tak soud v projednávaném případě uzavírá, že poplatníkem silniční daně z předmětného vozidla pro dotčené období byl žalobce, neboť splňoval formální kritérium stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, tedy byl osobou zapsanou v registru vozidel jako provozovatel, přičemž ve věci zároveň nebyl prokázán – jednoznačně průkazným (závažným) důkazním prostředkem – zánik (likvidace či neexistence) daného automobilu (srov. už citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 54/2012-40 a č. j. 8 Afs 23/2018-37).
58. Rozhodným zde přitom nemůže být argument žalobce, že již od roku 2010 s předmětným vozidlem nedisponuje z důvodu, že jej prodal a nabyvateli udělil plnou moc k provedení příslušné změny zápisu v registru silničních vozidel. Pokud by totiž byl žalobce dostatečně bdělý a střežil si svá práva, dohlédl by již v roce 2010 na to, aby byla provedena změna provozovatele dotčeného vozidla v registru silničních vozidel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25). Případné náklady, které žalobci vznikly v důsledku jím tvrzené nečinnosti B. Š. s převodem předmětného vozidla, jsou pak ryze soukromoprávní povahy, kterých se žalobce může vůči této osobě domáhat v občanském soudním řízení. Nutno v nadepsaných souvislostech též podotknout, že už v roce 2010 platilo, že poplatníkem daně silniční je osoba fyzická nebo právnická, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu [viz § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, ve znění účinném

do 31. 12. 2013]. Námitky žalobce, že nebyl poplatníkem daně silniční, proto nebyly soudem shledány za důvodné.

59. Poukázal-li poté žalobce v doplnění žaloby také na to, že za situace, kdy dotčené vozidlo více než deset let nevlastnil a neprovozoval, přičemž neměl možnost jakékoliv součinnosti B. Š., neměl ani jinou možnost než učinit žádosti ze dne 18. 8. 2021, soud k tomu znovu připomíná, že bylo pouze na něm, aby zápis v registru vozidel uvedl včas do stavu, který by odpovídal jeho případným soukromoprávním ujednáním, popř. se následně žalobou na určení domáhal rozhodnutí o tom, že není provozovatelem dotčeného vozidla. Pokud tak neučinil, jdou následky s tím spojené zcela k jeho tíži (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25).
60. Soud pak nad rámec již popsaného k dalším žalobním tvrzením pro úplnost uvádí, že je účelovým vytržením určitých informací z kontextu a jejich značně zavádějící interpretací konstatování žalobce, že prodeji na náhradní díly nasvědčuje důvod a způsob vyřazení uvedený v protokolu o vyřazení dlouhodobého majetku z evidence žalobce, neboť se v případě této listiny jedná o prostý formulář, kde je v kolonce nadepsané jako důvod vyřazení pouze příkladmo vyjmenováno vedle „opotřebení“ a „nefunkčnosti“ též „prodej“ a „krádež“. Stejně tak lze stran kolonky nadepsané jako způsob vyřazení zmínit, že je i zde pro příklad uvedena „likvidace“ nebo „odvoz do sběru“. Žalobce přitom na řádek pro uvedení vlastního způsobu vyřazení vepsal pouze prodej předmětného vozidla – konkrétně „prodej KS 25. 5. 2010, P35/10“. K odkazu žalobce v dané souvislosti na výši prodejní ceny 20 000 Kč a na rok výroby motorového vozidla (1988) poté soud ve stručnosti uvádí, že sám žalobce daný automobil pořídil dne 6. 1. 2007 za kupní cenu 50 000 Kč, z čehož tedy nijak neplyne, že by se mělo nepochybně jednat o prodej vozidla k jeho kompletní demontáži (tj. zániku či likvidaci). Rovněž tak pro tuto skutečnost bez dalšího nesvědčí ani rok výroby automobilu.
61. Dotčené vozidlo tak v předmětném zdaňovacím období splňovalo podmínku předmětu daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, neboť jeho zánik (tj. neexistence) nebyl nijak (relevantně) prokázán.
62. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
63. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 3 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 15 Af 12/2022-102, právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. dubna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu